

במיוער שנת השמיטה פגע הקהל לאותות תלה עשרים ושתים נה
 מיהרום שתות כי ספרו לו איכה בעשרים ושתים אותות
 קינות לבני המיתלי עת כי שכחתי מחוללי ומותי כי לער ואחילי
 רשעתי וניטש אהל^י
 זחלת

במלאות ספק יפה כתרצה הזו אראלים צעקו וחרצנו בו
 חלקיהו מארמיו יצא אשת יפת תואר מעוילת מינא
 גזורני עליד בשם אהים ואדם אם שר לשדדים
 את או לבני אדם דמות יופיד כבשר ודם פחדך ויראתך כמלאכים
 לכדם הולאשר אני ולאגלם פחת ידועה הייתי בשוכבתונת
 והו לשלש אני ולשבועים ואחת ולשנים עשר וששים ואחת
 זה האחר אברהם היה וכוה שלשה אבות שלי שיה חק שנים עשר
 הז שבט ייה וששים רבוא ושבעים ושתים סנהררי ייה

טעמי הקשוכי ועשו תשובה יעו היותך כל כך חשוכה ונחלה בעלז
 לשמיות בטובה ולא תקרא עוד בת השוככה כי איר אשפיה
 וקולי מיה ארים איר עוללי חרי הזכיר זרים וינבאו הרניהו מזגרון
 גלו מלאכיו וכחני בקולריו מלחז מקדשי בעניני נידר הדיני
 מאז פרתו וידר נועם אהלי בעל כרחו שרר ורפתו עם איכה ישכה
 בדר שחה האשה לנביא ירמיה בעד סערה מכה עניה עד יענה
 או יאמר דיה וינילני מחרב ושכיה פולל תחנה לפני קונו מר
 מלא רחמים פרחם אבעל בני או לאב שהגלה את בני ואו לו דו
 לבו שבשלחן אב איני קום לך ירמיה לפיה תחשה לך
 קרא מהרה לאהרן ומישה רועים וכאו קינה להנשא פי זאבי עה
 ערבות פלעי את השח שואגה ירמיה הנביא על המכפלה
 נהם פלביא תני קול כנכי אבות הינכי גלו בניכם הלכו בשמי
 קינה זחלת